

**ЕФЕКТИВНІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ МЕТОДІВ ЛІКУВАННЯ
ПЕРЕЛОМІВ ПРОКСИМАЛЬНОГО ВІДДІЛУ ВЕЛИКОГОМІЛКОВОЇ КІСТКИ**
Калашніков А.В.¹, Чіп Є.Є.², Калашніков О.В.¹, Чалайдюк Т.П., Ставінський Ю.О.,
Вдовіченко К.В.

ДУ «Інститут травматології та ортопедії НАМН України», м. Київ
КНМП «Глобинська ЦРЛ», м. Глобино, Полтавська обл.

Мета роботи – визначити ефективність сучасних методів лікування переломів проксимального відділу великогомілкової кістки.

Матеріали і методи. Для виконання поставленої мети був проведений проспективний та ретроспективний аналіз ефективності лікування 125 постраждалих з переломами проксимального відділу великогомілкової кістки (ППВВК) які знаходилися на лікуванні в клініці ДУ «ІТО НАМН України» та відділенні травматології КНМП «Глобинська ЦРЛ» в період 2008-2017 рр.

Всі пацієнти були поділені на три групи відповідно до методу лікування:

Дослідна група (хворі які лікувалися за допомогою БІОС та LCP пластинами);

1 контрольна група (хворі які лікувалися за допомогою DCP-пластин, АЗФ та гвинтами);

2 контрольна група (хворі які лікувалися консервативно). Групи були статистично однорідними за віком, статтю та типом перелому за класифікацією АО. Результати лікування оцінювали клінічно і рентгенологічно, враховуючи картину зрощення перелому, суб'єктивні відчуття хворого, наявність біомеханічних порушень, відновлення працездатності і наявність обмежень рухів в суміжних суглобах, нейротрофічних порушень, деформацій і вкорочень. Ефективність проведеного лікування оцінювали після консолідації перелому (через 1 рік після початку лікування) за шкалами Oxford та Neer–Grantham – Shelton. Дані отримані під час обстеження були піддані статистичній обробці.

Результати. Використавши з метою оцінки ефективності лікування хворих ППВВК шкали Oxford та Neer – Grantham – Shelton визначено, що найбільш ефективним методом лікування цієї категорії хворих є використання сучасних методик остеосинтезу (БІОС, пластини LCP), відсоток добрих та відмінних результатів склав 88,33 % – для шкали Oxford та Neer – Grantham – Shelton, негативні результати склали всього 1, 67 % – для шкали Oxford та 3, 34 % – для шкали Neer – Grantham – Shelton. Дані статистично достовірно ($p \leq 0,01$) відмінні в порівнянні групами хворих де використовувались DCP-пластини, АЗФ та гвинти – 1 контрольна та консервативний метод лікування – 2 контрольна група спостереження.

Висновки. Визначено що найбільш ефективним способом лікування хворих з переломами проксимального відділу великогомілкової кістки є використання сучасних методик остеосинтезу (БІОС, пластини LCP), відсоток добрих та відмінних результатів склав 88,33 %, негативні результати в межах 3, 34 %, що статистично достовірно ($p \leq 0,01$) відрізняється від результатів лікування хворих яким проводилось консервативне та використовувались традиційні способи остеометалосинтезу (DCP-пластини, АЗФ та гвинти).

Проведене дослідження переконливо доводить необхідність більш широкого впровадження сучасних методик остеосинтезу при переломах проксимального відділу великогомілкової кістки на теренах нашої держави.

Відмова від оперативного лікування призводить до незадовільних результатів лікування хворих з переломами проксимального відділу великогомілкової кістки в 45,16 % (за шкалою Oxford) та 58,06 % (за шкалою Neer–Grantham – Shelton) випадків.